

nem iránti vonzalmát képtelen volt csillapítani, többször is elbukott, s mindez súlyos lelkifurdalást okozott neki. Végül húsz év papi szolgálat és rengeteg gyöttrődés után belátta, hogy az ő útja más, ezért pápai engedéllyel szentségi házasságra lépett, s hamarosan gyermeke is született. Diószegi évek óta végez hitoktató-nevelő munkát, s állítja: nem a papságot hagyta el, csak a bűnös életét, ráadásként pedig meggyógyult. A gondviselés az ő számára azt jelenti: „...semmi nem fontos, csak az, hogy Isten kezében vagyok... Ott van életem Isten tenyerén... az embernek egyetlen hivatása van: hogy életközösségben éljen Istennel. Hogy ezt milyen tevékenységben éli meg, nem lényeges.”

A moldvai csángó falu, Diószén szülötte, az énekesnőként és keramikusművészként is kiváló Petrás Mária olyan közegben nevelkedett, amelyben az emberek szoros kapcsolatban álltak Istennel, számukra természetes volt a föld és az ég szerves összetartozása. „Bármire szüksége volt az embernek, Istentől kérte, ha meg nem volt szüksége semmi komolyra, megköszönte, hogy megérte a mai napot.” Petrás Mária alkotóművészként vallja: „A képzelet szerintem az, ahol leginkább hasonlítunk Istenre. Ez az a csatorna, amin keresztül beszélhetünk Istennel, és ezen keresztül tudjuk, ha csak pillanatokra is, megérezni az erejét.”

Ritoók Zsigmond akadémikus, klasszikus-filológus hitének középpontja az a meggyőződés, hogy Isten mindig a tenyerén hordozta, egész eddigi élete „az összes fájdalommal és örömmel együtt a Gondviselés által megszerkesztett kompozíció.” A professzor több évtizedes tanári munkával a háta mögött állítja, hogy a pedagógus egyetlen lehetősége a személyisége, egyúttal figyelmeztet: nem könnyű megítélni egy tanár munkáját, nagyon is lehetséges, hogy a jó pedagógust bántják elsősorban, mert a gyerek érdekében követel. Ez pedig sokaknak nem tetszik.

Valamennyi vallomástevő személyről elmondható, hogy nem a tökéletesség a közös bennük, hanem a hajlandóság az önmaguk gyarlóságával, gyengeségével való szembenézésre, s a szüntelen jóra törekvés. A huszonkét vallomásból kiderül az is, rengeteg út vezet Istenhez, nincsenek előre megírt receptek. Isten kegyelme mindenkit elérhet, kit előbb, kit utóbb, a lényeg, hogy legyen az ember lelke és szíve nyitott a transzcendens irányába. Eszünkbe juthat Jézus példabeszéde a szőlősgazdáról, az „Így lesznek az utolsókból elsők és az elsőkből utolsók” igazsága (Mt 20,1–16). (*Heti Válasz Kiadó*, Budapest, 2009)

BODNÁR DÁNIEL

LŐRINCZ SÁNDOR: REMÉNYKERGETŐK

Elképzelhető, hogy elsőre nem azonosulunk Lőrincz Sándor interjúkötetének címével; a könyvben elhangzó gondolatokat befogadva azonban felvetődik az a probléma, hogy mitől vált napjainkra olyanná a társadalmi morál, hogy csak kergetni lehet a reményt. Ötvenkét kítűnő embert szólaltatott meg a kaposvári újságíró, akinek beszélgetőpartnerei nem „egynevű sztárok” vagy úgynevezett celebek; hanem gondolkodó, céltudatos, önmagukra és környezetükre egyaránt figyelő és keresztény értékeket valló egyéniségek. Közel hét évet ölel föl ez a korábban keresztény lapokban külön-külön megjelenő interjútermés, 2002-től a könyv megjelenésének évéig található beszélgetéseket. Ezek mindegyikében kirajzolódik a hit, remény, szeretet hármassága által közvetített gondolatvilág. A könyv olvasása közben észrevétlenül válnak ismeretlen ismerősünké egyházi és világi személyek, s kalauzolnak bennünket szűkebb szférájukba (többségük ezáltal Kaposvár környékére „Somogyországba”); utat mutatva annak a potenciális keresztény olvasónak, aki a kezdeti „ijedelem” után rájöhet, hogy értékrendjével nem egyedül áll az erkölcsi válsággal sújtott magyar valóságban. Az öt nagy egységre osztott kötetben előbb egyházi emberek vallanak mindennapjaikról, majd záránódókkal utazhatnak, később a művészet képviselőinek életébe nyerhetünk bepillantást; utána pedagógusokkal beszélget a szerző, végül — s persze egyáltalán nem utolsósorban — a keresztény család, mint legfőbb érték jelenik meg a párbeszéd közepontjában. A szerkesztés kiváló voltára utal, hogy az egyes „találkozásokat” kítűnő fényképek illusztrálják, s közvetítőleg nagyon jó olvasni közismert (például Reményik Sándor, Dsida Jenő) és kevésbé ismert költők verseit, gondolatait. Minden megszólaló gondolatának középpontjában ott a zsinórmérték, a kereszténység eszmeiségének aktív, és a mindennapok során megvalósuló képvisellete, melyet kérdéseivel kiválóan domborít ki a szerző. Nem érzem viszont szerencsésnek az egy-egy átkötő szövegrészben megjelenő „politikai áthallásokat”, mivel napjaink megszokott társadalmában támadási felület adhatnak, s az interjú alanyai is inkább közösségi összefogásra buzdítanak. Ajánlom ezt a kötetet hívó és „kereső embereknek” egyaránt, mert a kötetben végig érezhetjük a munkájukat hivatástudattal végző, Istenben feltétel nélkül bízó emberek felől áradó szeretetet, amelynek a kisugárzása áthatja az olvasót. (*Vupe 2008 Kft.*, Kaposvár, 2009)

PÉNZES JENŐ